

Pere Garcias

Per Enric Culat

eculat@balearsfaciencia.com

“Feia 38 anys que no agafava un pinzell”

Com sovint ens passa en aquesta secció, es fa força difícil atribuir una professió o destacar només una faceta, característica o afició de les persones que entrevistem i que us volem donar a conèixer en aquestes pàgines del Busqueret. En Pere Garcias n'és un bon exemple, ja que d'ell podríem dir-vos tantes de coses relacionades amb la estimació per la natura.... Per això, en farem un resum i us direm que és biòleg, ornitòleg, naturalista, fotògraf, divulgador, viatger, bon conversador, dibuixant.... i aquesta darrera potser sigui una de les seves facetes més desconegudes.

D'on et ve la teva afició per la natura i quina és la teva relació actual amb ella?

Des de sempre. Quan tenia 4 o 5 anys ja anava darrere els coloms a la plaça d'Espanya de Palma. Sempre m'han atret els animals en general. De fet, fins als 16 anys els mamífers eren el grup que més m'agradava. Però vivint a Mallorca —on les úniques oportunitats de veure mamífers es redueixen a un eriçó atropellat a la carretera, un conill passant furtivament per un rostoll o una rata entrant a una clauvera— penso que la mastozoologia té poc futur... Així que vaig enfocar l'interès cap a les aus.

Surts a fer excursions, i si ho fas, quin n'és l'objectiu: observar aus, fer fotografies, gaudir de la natura o fer un poc d'exercici?

Tot això que dius, però no alhora. Si vaig a fer una excursió per caminar i esbravar-me, me'n duc una compacta, però si vaig a observar la natura, i les aus en particular, ho combin amb la fotografia i vaig carregat com un ase. Una tercera opció és anar a anellar aus. Aleshores, porto material d'anellament i una càmera amb macro perquè mai no se sap si agafarà un aucell rar i ho hauràs de documentar.

Hi ha una Mallorca oblidada o amagada, des del punt de vista naturalístic i/o paisatgístic? Em refe-

reixo a aquells indrets que gairebé no surten mai a les guies.

I tant. Afortunadament s'Arenal, Magalluf, Palma Nova, etc. no és la norma i fora d'aquests “paradisos” turístics encara queda molta natura. Però l'avidesa de benefici del sector turístic és insaciabla. Darrere del ja antic discurs dels camps de golf i el turisme nàutic, s'han tret el cicloturisme i han habilitat un munt de camins per l'interior que han duit part del trull de la costa a l'interior. Una pena, però ja se sap que s'ha de ser políticament correcte i s'han d'aplaudir totes les iniciatives de

turisme alternatiu al sol i platja. Però que vols que et digui, entre l'estiu i la “desestacionalització” ja no ens volen deixar als habitants d'aquesta terra ni un sol mes a l'any sense turistes.

Biòleg, naturalista, fotògraf, divulgador, viatger i ... potser una de les teves facetes més desconegudes és la de dibuixant. Què dibuixes?

Aus, com no podia ser d'altre manera. Em fa gràcia que m'ho preguntis. Per il·lustrar aquesta entrevista he pintat una blaveta i crec que feia 38 anys que no

Blaveta, *Luscinia svecica*

agafava un pinzell. M'ha agradat reprendre aquesta afició d'adolescent. No me'n recordava de la dificultat de la tècnica de l'aquarel·la però he redescobert la subtilitat dels colors i de les pinzellades.

De tant en tant fas incursions en el camp de la comunicació audiovisual. Qui ha de divulgar la natura: els periodistes, els experts o simplement aquells que tinguin alguna cosa interessant a contar-nos?

Aquesta pregunta té un poc de trampa. De què parlem? D'un periodista interessat i informat o d'un a sou del poderós de torn; d'un expert que exposa els fets sense manipulació, d'un expert desinformant en benefici dels especuladors o d'una persona amb molta informació però poc carisma? Crec que la informació sobre la natura es pot donar de moltes maneres, mentre sigui objectiva. Les opinions no ho són però la informació no hauria d'estar manipulada la doni qui sigui.

També es pot divulgar fent conferències. Tu n'has fet unes quantes. Què és més important, el rigor de les dades o l'experiència explicada en anècdotes?

Jo supòs que depèn un poc del conferenciant o del que dona la classe. Les anècdotes ajuden molt a trencar el gel i relaxar l'audiència. Evidentment no està barallat el rigor de l'exposició amb una certa distensió però l'equilibri és el que fa que un surti de l'acte amb la sensació que ha passat una bona estona i a sobre ha après coses.

Quina és la teva relació actual amb el GOB?

Som el soci 708, des del 1980 crec,

i col·labor amb moltes iniciatives del grup d'ornitologia com anellament, censos i SAC. Vaig ser coordinador dels anelladors des de 1987 fins a 1999 quan agafà les regnes, amb gran eficiència, tot sia dit, en Manolo Suárez. Escric a l'Anuari de tant en tant i tenc seccions fixes en aquesta mateixa revista. També cedesc fotografies per a les campanyes de tot tipus que du a terme el GOB.

En anteriors etapes t'encarregaves d'organitzar campanyes d'anellament. Creus necessari que l'ornitologia evolucioni cap a uns mètodes cada cop més professionals?

L'ornitologia sempre es nodrirà de les aportacions fonamentals dels aficionats. Com totes les ciències de la terra la seva observació està a l'abast de molta gent que aporta informació valuosíssima. Dit això, és cert que hi ha una part de l'ornitologia que s'hauria de professionalitzar o, si més no, extreure tota la informació que es pugui i aquest punt és on el GOB i moltes altres entitats que se dediquen a l'anellament científic fallen. Potser és tan difícil publicar perquè ja no és tant lúdic com sortir al camp, fruit de la natura i de la companyonia, però quasi és la raó de ser de l'anellament: publicar. Tanmateix, sempre hi haurà la vessant ludicofestiva en l'anellament que crec que no s'hauria de perdre, ja que és el vehicle per “enganxar” nous anelladors i, qui sap, futurs científics que publicaran!

I el GOB, com a grup ecologista, creus que manté un bon equilibri entre la feina del voluntariat i la dels professionals?

Pel que conec del grup d'anellament, hi ha una manca de incorporacions de nous anelladors. Potser cal molta més feina per divulgar el que és l'ornitologia en totes les seves vessants, però també em consta que es fa un esforç important per resoldre-ho a base de cursos d'ornitologia, conferències, xerrades, exposicions, sortides ornitològiques, programes de ràdio, intervencions al programa L'aguait, etc.

Sovint ens has explicat les teves experiències arreu del món. Per què és important viatjar?

Perquè et dona perspectiva i et permet descobrir que allà on vius no és el millor lloc del món i, per tant, et fa més humil. Però el principal motiu per a mi és GAUDIR.

Però no correm el risc que, en tornar dels nostres viatges, trobem que Mallorca se'ns ha quedat molt petita?

És el preu que hem de pagar. Tot té un cost. Un dels problemes del cervell és la seva insaciabilitat: com més li'n dones, més en vol. Que hi hem de fer? Però és cert que després de tornar de les immen-

ses extensions del Karoo de Sud-àfrica, per posar un exemple, el Pla de l'Alanzell ens queda un poc petit.

Estem acabant una legislatura política on la gestió mediambiental l'han dut a terme els partits d'esquerra. Estàs decebut o satisfet de la seva tasca, en termes generals?

No en tenc ni idea, de pactes, favors, obligacions, greuges i d'altres herbes, però arribar a on som amb Son Bosc no té consol. I d'aquí endavant. Sense més comentaris.

Si la serra de Tramuntana és declarada Patrimoni de la Humanitat, qui hi surt guanyant realment: la mateixa Serra, la humanitat, els empresaris hotelers o els polítics?

La Serra, ja que aquesta declaració obligarà a mirar un poc més prim quan es pretengui fer qualche actuació impactant. Però després d'allò vist a Menorca tampoc podem esperar grans avenços. Tanmateix sempre serà millor que en sigui declarada que no ho sigui. Com sempre, els que es penjaran la medalla seran els polítics de torn, tots, perquè a l'hora de mirar pel medi ambient tots són molt progressistes...fins que governen i llavors ens diuen allò de: “és que quan ets al govern les coses són diferents i no és tan fàcil com sembla”. •

PERE GARCÍAS

GLÓRIA LÓPEZ